

Grattis Alice!

Foto:
Svenskt
visarkiv

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS c/o Göran Wallén
Skogstorp svägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Redaktionsgrupp:
Thomas Erikson, Monica Lövdahl,
Göran Wallén

Postgiro 11 63 75 - 7
E-post: goran.wallen@ellingtonsweden.com
Hemsida: www.ellingtonsweden.com

DESS medlemsavgift
är per kalenderår: Inom Norden 150 kr

Membership outside Scandinavia
\$ 25 per annum.

Vid köp hos DESS använd vårt
Postgiro 11 63 75 - 7

Så är det dags för den andra Ellington konferensen i Stockholm "Ellington '04 Conference"

Vintern är över och under den tiden och sedan förra sommaren har det varit lite arbetsamt. Men att sitta inne när det är minus 10 grader behöver ju inte vara alltför negativt. Flera andra personer än från styrelsen har varit inblandade i arbetet med att förverkliga årets Ellington konferens. Styrelsen tar tacksamt emot all tänkbar hjälp, som den kan få. Ekonomin segar sig så sakteliga uppåt hela tiden och vi har sedan en tid passerat punkten för "ingen återvändo". Om ekonomin tillåter så kommer det att bli några tillägg i programmet. Dock är idag helheten klar. Ett tips är att titta på vår hemsida där vi hela tiden informerar om vad som händer.

Det kommer att bli föredrag på konferensen om Ben Webster, Rolf Ericson, Louie Bellson m.m. Se vårt program på hemsidan: www.ellingtonsweden.com

Vi har ju också blivit uppmärksammade i tidningar med information och genom att Alice Babs fyllde 80 år i januari fick vi också lite extra draghjälp. Grundtanken med konferensen är ju givetvis att skapa intresse för Duke Ellingtons musik och att vi bidrar till att hans musik överlever i vår tids massmediala tidevarv. Titta i dagstid-

ningarna, idag är det nästan bara Sven Malm som skriver för oss. Många glömmar så lätt det som har varit och att det har spelats fantastisk musik av musiker under 1900-talet som inte får glömmas bort. Duke har sagt "tänk på att musiken som spelas ikväll inte kommer att upprepas igen." d.v.s. jazzmusiken är improviserad och ett solo av t.ex. Johnny Hodges och Cootie Williams, som alltid improviserade sina solon, betyder att det inte blir exakt samma solistiska innehåll vid nästa konsert eller skivinspelning. Därför skapar faktiskt varje konsert ett visst avtryck och intresse som gör att vi tycker mer om vissa konserter än andra även om programmet och musikalet tycks ha samma innehåll. Detta gäller självklart generellt all jazzmusik.

När denna bulletin läses har just (28 mars, Berwaldhallen) årets Alice Babs Jazzstipendium delats ut. Vi får hoppas att Stipendiaten har en möjlighet att komma till vår konferens och visa upp sig.

Madly Göran

Trivselkväll med Anna Sise

Leif Jönsson Årets Duke Ellington Mästare

Under höstens sista möte den 22 november avgjordes finalen i frågesporten Duke Ellington och hans musik. Slutronden stod mellan Leif Jönsson och Ellingtonveteranen Bertil Lyttkens. Frågesporten leddes av Anders Asplund, Sandviken och Bernt Thuné, Gävle. Det blev en spännande kamp och vinnare kunde utses först när sista frågan blev besvarad. Det blev Leif Jönsson, som vann med 17 poäng mot 15 poäng av 33 möjliga poäng. Första pris blev fritt deltagande i vår konferens i maj månad till Leif och Bertil bjuds på banketten under konferensen. Grattis Leif till en väl-förtjänt seger.

Anna Sise

Leif är en värdig vinnare och han har en bred kunskap från tidigt Ellington fram till 70-talet. Här kommer frågorna, som alla där hemma kan fundera på och kontrollera sina egna kunskaper:

1. Namnge trumpetaren och sångaren?
2. Vid Ellingtons första europabesök spelades in i London fyra sidor för Decca. Titlarna?
3. Sommaren 1948 besökte Ellington England och Frankrike. Vilka två medlemmar ur orkestern följde med på resan?
4. Namnge sångaren och även hans instrument?
5. 1956 spelade Ellington in för ett oberoende skivbolag två stycken LP. Materialet var kända Ellingtonmelodier förutom sex stycken, som var amerikanska standards. Vilka var de?
6. Joe Cornell och Larry Adler finns inspelade med Ellington. Vad var deras instrument, och titlarna?
7. I oktober 1940 spelade Duke och Jimmy Blanton in fyra sidor för Victor med bas och piano. Vilka var titlarna?
8. Duke skrev två nummer till en känd orkesterledare 1938 och 1943. Hans namn och titlarna?
9. En skall bort! Vilken sångerska passar ej in här?
10. Vilket år framfördes dessa sviser i Carnegie Hall?

Svaren finns att läsa under AX-Plock.

Nu kommer den musikaliska recensionen av kvällen skriven av Lennart Östberg.

Genom åren har vi fått ta del av mångskiftande sorters musik på Ellingtonsällskapets estrader. Stilar och ambitionen har växlat markant från grupp till grupp, från ledargestalter till tongivande huvudsolist. Ibland har lyskraften hos musiken ökat med antalet uppträdanden, ibland inte. Att Ellingtons musik favoritiserats är en självklarhet i sammanhanget men har aldrig utgjort något krav.

När storbandet Holiday In Harlem framträdde var repertoaren emellertid överraskande väl skraddarsydd för att passa mogna swingfans och inbitna Ellington-diggare perfekt. Det var solsken i blicken och förtjusta leenden hos den fulltaliga publiken. Live-jazz av den här skimrande nostalgiska typen får man inte uppleva särskilt ofta i dagens annorlunda verklighet.

Vårt tack går i första hand till storbandets kunnige ledare Jannes Karlsson, som arrangerat musiken och skött instrumenteringen så pass väl att slutresultatet stundtals klingade förbluffande autentiskt. Vi talar om fraseringen och klanger med 60 år eller mer på nacken. Ingen av grabbarna på estraden har upplevt den här originalmusiken annat än på plattor eller via bättre, oftast sämre bandkopior.

Att den goda viljan fanns hos musikerna var alldeles uppenbart, men det handlar till övervägande del om amatörer. Att försöka leva på den här sortens semiantika dansmusik är praktiskt taget omöjligt. Vem ska dansa? Dagens ungdom varken kan eller vill. De som jazzade så trånsjukt på "den rätta tiden" och fortfarande vill, gör det dock helst sittande idag. De fåtaliga som fortfarande både kan och orkar röra på påkarna med rytmisk spänst tillhör en välsignad kultelit.

Bland musikerna i det här sammanhanget vill jag gärna nämna trumpetaren Thomas Driving och saxofonisten Claes Brodda. Här kan jag inte längre hålla tillbaka min entusiasm för bandets ögonsten den fräscha nya sångerskan Anna Sise, som tillägnat sig swingålderns sångkonst på ett förbluffande talangfullt sätt. Unga svenska sångerskor med framtidshopp finns det många idag, men Anna Sise har därutöver valt en egen tämligen, unik plattform att arbeta vidare från. Den repertoar som Anna framförde med gott stöd av bandet var till väsentlig del hämtad ur Billie Holidays tidigare skivproduktion. Flertalet melodier var dock hämtade ur Ellingtons klassiska mapp och framfördes i instrumentala versioner. Förvisso ett tillkortkommande i sammanhanget, men man får inte allt. Ändå handlade det hela om en verklig trivselkväll för det trogna Ellingtonfolket.

Lennart Östberg, fotograf Harley Bardh

Holiday in Harlem höjer tempot. Till höger med Thomas Driving (tp) i bild och i främre ledet ser vi bl.a. Claes Brodda (bar).

Axplack

FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

av Göran Wallén

OBS!! DESS egen hemsida hittar man under adressen:

www.ellingtonsweden.com

Information kan även nås via länkar från vår hemsida till andra

Duke Ellington-föreningar och andra hemsidor av intresse för DESS- medlemmar.

OBS! Ny information uppdateras löpande.

DESS kommer nu att börja använda E-mail som en ny informationskanal beträffande våra kommande möten på SAMI. Medlemmar som inte tidigare har uppgett sina email-adresser kan vänligen skicka adressen till DESS. Allt detta för att spara frimärkskostnaden och lite arbete. Glöm inte att meddela ändrad E-mail-adress.

PS Vid betalning av medlemsavgiften var snäll och tänk på att skriva minst namnet på avin så att vi vet vem som har betalat. Dessutom är det bra att se adressen så att vi kan se om det har blivit någon ändring.

Sjef Hoefsmit och DEMS BULLETIN

Så har då Benny Åslunds DEMS publikation avslutats som en pappersprodukt. Detta sker efter 101 skrivna bulletiner, sedan starten 1979. Detta har tidigare meddelats till över 50 medlemmar i Sverige och nu är det ett sorgligt faktum. I fortsättningen blir DEMS Bulletin från och med nu enbart publicerad via Internet. Peter MacHare, Washington får nu ansvaret för att publikationen finns på en hemsida. Sjef Hoefsmit kommer att fortsätta med att hjälpa till, men det blir via email/brev med frågor och svar som sedan skickas för bearbetning till Washington.

Detta innebär att allt är nu fritt att läsa på hemdatorn eller på jobbet. En stor fördel är att det kommer att möjliggöra för flera att få information om Duke Ellington och hans musik.

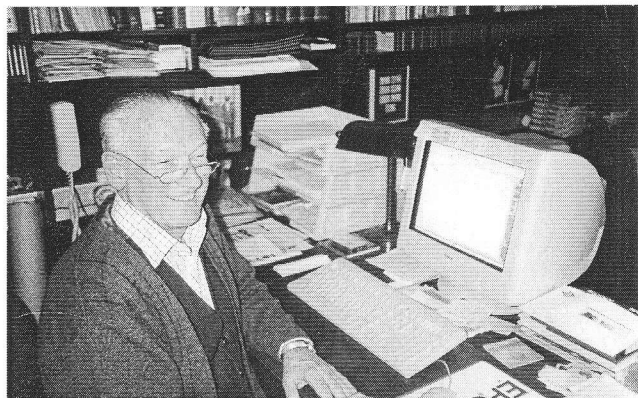
Beträffande köp av DEMS kassetter och andra betalningar till Sjef Hoefsmit så kommer det att enbart kunna ske genom att man skickar pengar direkt till Sjef i Holland. D.v.s. det postgiro-nummer som har funnits i Sverige under många år har upphört att gälla sedan januari månad 2004. Lite påskyndat blev väl beslutet genom att Nordea höjde avgiften för postgiro-numret inför 2004. Sjef kommer att meddela respektive medlem om resterande pengar som finns kvar och hur det kommer att regleras.

Nya DEMS-kassetter kommer inte längre att kunna produceras och beställas av Sjef. Rättigheterna förändrades genom att Karl Emil Knudsen, ägare till Storyville Records avled förra året.

Vi får vara tacksamma för att Sjef Hoefsmit tog över arbetet efter Benny Åslunds bortgång. Han har gjort ett stort arbete som spindeln i ett nätverk med att sprida information om Duke Ellington och hans musik.

Här hittar du Peter MacHares hemsida:

www.depanorama.net/dems

Sjef Hoefsmit i sitt stora Ellington-samlar-arbetsrum i Meerle; Belgien. Foto Göran Wallén

Vi får hoppas att lovorden till datorns revolution med informationspridningen är till vår fördel och nytta i detta fall. Samtidigt som flera intresserade hittar till våra hemsidor och att vi får många nya medlemmar till DESS.

Kjell-Åke Svensson går i pension till sommaren

Ännu en av våra medlemmar går i pension. Kjell-Åke Svensson har arbetat på Sv. JazzRiksförbundet sedan han kom från Karlskrona i mitten av 60-talet. Han har varit den fasta informationspunkten för alla jazzklubbar i Sverige sedan dess. Ingen som han, vet vad som händer uti våra jazzklubbar. Vad alla musiker heter och var de finns. Han har arbetat med alla typer av administrativa frågor som rör jazzen i Sverige t.ex. budgetfrågor, fördelning och äskanden av statliga medel till klubbarna m.m.

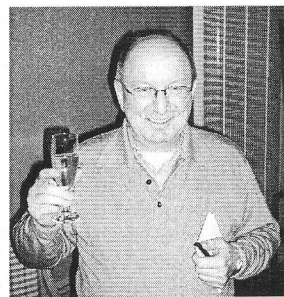

Foto Göran Wallén

Vi inom DESS har också haft stor nytta av Kjell-Åke som bollplank till vår verksamhet. Vi får hoppas att han nu får lite mer tid att komma ut och lyssna på det som spelas, nu när en efterträdare har blivit utsedd och anställd.

Tack så länge Kjell-Åke, vi ses på SAMI-kvällarna.

Nästa stora evenemang i Skandinavien

The International Association of Jazz Collectors även kallat "IAJRC" planerar att ha sitt årliga konvent i Köpenhamn under i juli månad 2005.

Roy Eldridge och Duke

När Cootie Williams lämnade Dukes orkester under okt/november 1940 för att börja spela hos Benny Goodman rekommenderade han Duke att anställa Roy Eldridge. Men Roy hade dock andra tankar och sade: "Jag spelade med min egen lilla orkester på Kellys Stables (april-oktober 1940). Jag var ganska lycklig med det, så jag ville inte trots att jag skulle ha älskat att få spela med Duke. Naturligtvis har jag spelat med Duke på klubbar och andra tillställningar, men inte med hans orkester. Det är jättekul att få spela nattjam med Duke bakom sig. Han ger dig ett underbart stöd. Jag gillar honom som person. När du spelar med honom behöver du inte några trummor, därför att han vet hur man backar upp en musiker."

Översatt från originaltexten av Mac Grimmer, Washington: from Roy Eldridge - Little Jazz Giant, by John Chilton.

Jazzkonferens i Danmark

Den 7:e Nordiska Jazzkonferensen anordnas den 25-27 augusti på Syddansk Universitetet i Odense, Danmark. Den första konferensen skedde i Stockholm 1980 och den har anordnats växelvis i de nordiska länderna sedan dess. Konferensens inriktning är att belysa olika teman i nordisk jazzforskning och arkivrelaterade ämnen. Mötesdeltagare är jazzarkivarier, studerande och forskare från universitetet samt jazzintresserade som bedriver forskning av eget intresse.

Intresserade kan vända sig till: Frank Büchman-Möller
Det fynske Musikonservatorium
Islandsgade 2, 5000 Odense, Danmark

Tel: 0045-66 110 663 Fax: 0045-66 110 678
Email: fbm@bib.sdu.dk

Brev från DESS läsarkrets

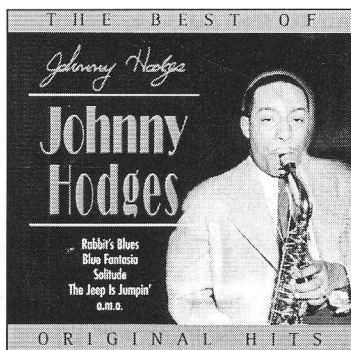
Ett litet påpekande från vännen Lennart Odlinder, Ekerö anlande med anledning av DESS radiofrekvensuppgifter i vårt förra DESS-nummer. RADIO VIKING sänder sedan 15 år ett program under namnet Mälaröjazz, som sänder VARJE LÖRDAG utom under sommarmånaderna och ett par veckor runt jul och nyår på frekvens 101,4. Sändningstiden är mellan kl. 13.00 och kl. 15.00. Sändningsområdet täcker såväl Enköping, Mariefred som ner till Södertälje.

Nya CD

**The Best of
Johnny Hodges**
221 509-205

Nu har det kommit ut en CD till det fantastiska priset av 39 kronor med välbekanta inspelningar av Johnny Hodges' egna smågrupper. Inspelningarna är från 20 juni -51, 15 januari -51, 28 februari -51, 3 mars -51, 13 januari -52 samt 17 januari -52. Totalt 19 spår och inga alternativa tagningar.

Ljudet är från den tiden helt ok och denna CD finns att köpa hos Bo Scherman på Scheelegatan.

**Duke Ellington,
TKO Records Ltd UAE 30042**

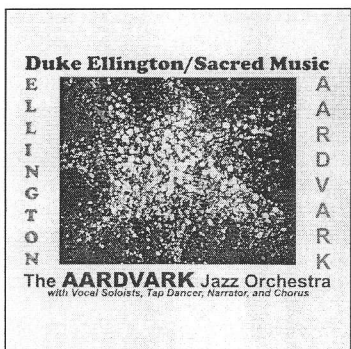
Första spåret är med Duke Ellingtons orkester. Spår nr 2-9 är från LP:n, Wynne WLP107, "Ellingtonia" med Cat Anderson från 1959. Spår 10-21 har titlar som inte förknippas med Ellington och har arrangerats av Brandon/Richardson och orkestern är okänd för undertecknad.

D.v.s. denna CD är felaktigt annonserad som en Duke Ellington CD. CD:n blev utgiven redan 1996 i Schweiz.

**Duke Ellington / Sacred Music,
Aardvark Recordings CD 103**

Ännu en CD med inspelad med kör och dansare tillsammans med ett storband från Bostonområdet med namnet "The Aardvark Jazz Orchestra." Inspelningarna är från 1998/99 under ledning av Mark Harvey och vokalist är Donna Hewitt-Didham. Titlar: A Song For Christmas, The Shephard, Heaven, It's Freedom, The Three Black Kings, David Danced, Praise God and Dance.

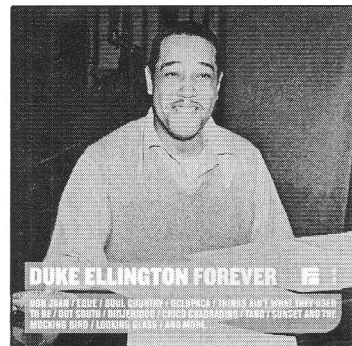
Duke Ellington, The Treasury Shows, Vol. 9 D.E.T.S. 903 9009
D.E.T.S.-Series "Your Saturday Date With The Duke" Nr 9 har kommit. Storyville Records måste efter Karl Emil Knutsens bortgång troligen omorganiseras. Vi vet förmodligen mera under Ellington Konferensen om vad som händer med Storyville när några vänner till Karl Emil Knutsen är med i Stockholm som delegater.

Nr 9 har följande inspelningsdatum: 28 juli 1945 (från LP, D.E.T.S. nr 16), 28 november 1945 (tidigare utgivet material, nio nummer), 4 augusti 1945 (från LP, D.E.T.S. nr 17).

**Duke Ellington FOREVER
Amigo Music Group 005**

Now we got a new Swedish produced record. This CD - series includes many of the most known jazz musicians. This CD with Duke Ellington and his orchestra have known takes from earlier LP:s as follows:

Don Juan (The Pianist), Eque, Oclupaca, Chico Cuadrado (Latin American Suite), Soul Country, Out South, The Intimacy Of The Blues, All Too Soon (Duke Ellington Small Bands- The Intimacy Of The Blues), Things Ain't What They Used To Be (This One's For Blanton), Didjeridoo, Tang, Hard Way (The Afro-Eurasian Eclipse), Sunset and The Mocking Bird, The Single Petal of a Rose (The Queen's Suite), Flamingo (Great Times).

Duke Ellington at The Hollywood Empire Storyville 101 8346
Ny CD från en period som tidigare har det givits ut på 4 st. LP:n från tiden november 1948 - september 1949 på märket Raretone. Denna CD har inspelningar från Los Angeles på under februari 1949.

10 februari: Solid Old Man, Singin' in the Rain, Three Cent Stomp, Tulip or Turnip, Take the "A" Train.

Finns på LP Raretone 5004-FC och "Jubilee 336".

Nytt och tidigare utgivet material är följande:

H'ya Sue, C-Jam Blues, Passion Flowers, Clementine, Just A-Sittin' and A-Rockin', One O'Clock Jump (ej komplett) finns tidigare på Raretone 5004-FC och "Just Jazz 46".

Unbooted Character, Paradise, How You Sound, It's Monday Every Day, Caravan, Cotton Tail finns tidigare på "Jubilee 361".

CD från Spanien under märket Definitive Records

Det har framförts kritik mot den spanska produktionen av CD med Duke Ellington. Informationen i texthäftena om innehållet på CD:n saknas till stor del i förhållande till tidigare utgivna CD. Det gäller bl.a. Carnegie Hall inspelningarna på 40-talet och Fargo från 1940. Priset kanske kompenserar bristen på information.

Ny bok

Ken Rattenburys bok "Duke Ellington Jazz Composer" har nu kommit ut i en billighetsupplaga. Pris GBP 15.95.

Den finns att köpa hos Yale University Press under hemsidan: www.yalebooks.co.uk

Boken är väl värd att läsa för den notkunnige. Rattenbury publicerar många transkriptioner på kända Ellingtonkompositioner. Ken Rattenbury föreläste 1994 på vår Ellingtonkonferens.

När man ändå tittar på deras hemsida finns det säkert många andra böcker att fundera på om man vill införskaffa.

PRESSTOPP

Ruth Dorothea Ellington Boatwright har avled den 6 mars 2004 efter en tids sjukdom. Hon blev 88 år. Ruth var syster till Duke Ellington och änka efter McHenry Boatwright, som avled 1993.

Under många år var Ruth ansvarig för Duke's eget företag Tempo Music Inc. grundat 1941, som publicerade musiken av Duke, Billy Strayhorn, Mercer Ellington och andra musiker i Dukes egen omgivning.

Ruth sörjs närmast av sina två söner Michael James och Stephan D. James från sitt första äktenskap med Daniel James.

Succé i New York för svenska musiker

Den 18 januari på Martin Luther-dagen spelade våra vänner Håkan Lewin (as), Johannes Landgren (org) och Kjeld Lauritsen (hammond org) i St. Peters Church i New York. Stor succé och mycket folk. Första korta framträdandet skedde i samband med gudstjänsten i kyrkan kl. 11.00 och ytterligare ett framträdande på eftermiddagen. Idag leds kyrkan av Dale R. Lind. Han har efterträtt den legendariska jazzprästen John Gentzel, som avled 1995. Senare på eftermiddagen framförde sedan trion sin egen konsert, som finns inspelad på CD under namnet "Freedom". Efteråt kom mycket folk fram och berättade att de uppskattade musiken oerhört. Aldrig tidigare hört i kyrkan. Bland gratulanterna fanns Lynne Mueller, medlem i Duke Ellington sällskapets styrelse i New York, och svenskan Rigmor Newman, som var gift med Joe Newman (tp).

Nu hoppas vår trio att det blir fler möjligheter att framträda i USA och Europa. Ett tillfälle är nu redan lovat och det blir till Martin Luther Dagen nästa år den 18 januari.

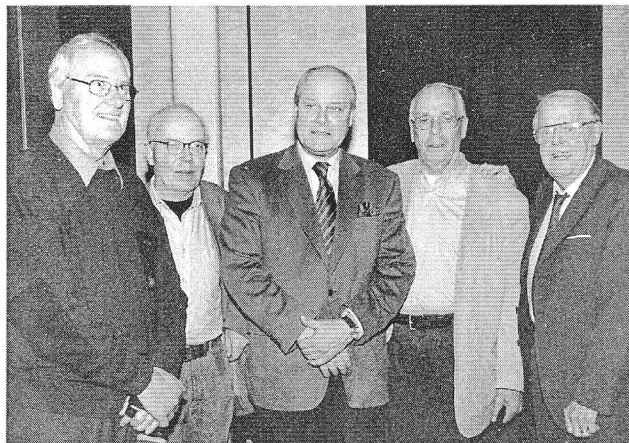
PS: Flygeln som står i kyrkan är en gåva av Billy Strayhorn. Han skänkte sin egen flygel till kyrkan 1967.

Dale R.
Lind.
Foto:
Håkan
Lewin.

Svaren till Frågesporten den 24 november.

1. Cootie Williams och Sonny Greer (Victor 7 mars 1929, Sloppy Joe)
2. Hyde Park, Harlem Speaks, Ain´t t Mishaven´ samt Chicago
3. Ray Nance och Kay Davis
4. Louis Bacon, trumpet (Rude Interlude, Victor, September 1933)
5. Summertime, My Funny Valentine, Laura, I Can´t Get Started, Deep Purple, Indian Summer samt skivbolaget Bethlehem.
6. Dragspel resp. munspel och Accordion Joe resp. Sophisticated Lady
7. Pitter Panter Patter, Body and Soul, Sophisticated Lady, Mr J.B. Blues
8. Paul Whiteman skrev Blue Bells Of Harlem och Blutopia
9. Jo Stafford utgår
10. Januari 1943, december 1947 samt november 1946.

F.v. Anders Asplund, nya medlemmen Johan Höjer, blivande frågesportsvinnaren Leif Jönsson, Bertt Thuné tillsammans med Bertil Lyttkens samlar sig inför finalavgörandet i frågesporten.
Foto Harley Bardh

Rikskonserters nyhetsbrev 13 januari 2004

Ung jazzprofil – gränslös - improvisation Alice Babs Jazzstipendium

I ett samarbete mellan Rikskonsorter och SAMI har i Alice Babs namn instiftats ett nytt stipendium för att stödja och uppmuntra unga jazzmusiker. Priset på 50 000 kr delas för första gången ut i år 2004, samma år som Alice Babs fyller 80 år. Prisutdelningen sker i samband med Swedish Jazz Celebration i Berwaldhallen den 28 mars.

Stipendiet, som ska delas ut årligen, går till unga musiker och artister som vill bedriva musikstudier eller göra studieresor i Sverige eller utomlands i syfte att utveckla sin egen musikaliska originalitet inom jazzgenren. Det kan också användas till att stödja vetenskaplig forskning inom jazzområdet. Vägledande kriterier är: ung vuxen max 30 år – jazzprofil - gränslös - improvisation.

Stiftare är Rikskonsorter, Svenska Jazzriksförbundet, Stiftelsen Carpe Vitam, Kungliga Musikhögskolan i Stockholm, Musikhögskolan Ingesund, Mera Jazz i Sverige och Musik i Syd som var och en utser en ledamot i stipendienämnden. I nämnden sitter också en ledamot av familjen Sjöblom. Därutöver utses gemensamt ytterligare tre ledamöter.

Mer information:

Wera Körner, programdirektör, tel: 08-407 17 01
Ewa Egerbladh, marknadsansvarig, tel: 08-407 16 83

Johan Scherwin

Pressansvarig

Rikskonsorter, Nybrokajen 11, 111 48 Stockholm
tel: 08-407 16 86. www.rikskonsorter.se

Möte hos Svenska Rikskonsorter den 5 januari

Sv. Rikskonserters chef Björn W Stålné tillsammans med glada och tacksamma Alice Babs döttrar Titti (t.v.) och Lilleba Lagerbäck (t.h.) övervakande undertecknandet av Alice Babs Jazzstipendium hos Rikskonsorter.

Foto Göran Wallén

Columbia Records släpper nya Ellington CD

Columbia är nu igång med releaser av sex stycken nya CD. Dessa inspelningar har inte tidigare funnits på CD i Sverige. Franska Columbia releasade dessa inspelningar på CD under 90-talet, men det blev ingen distribution till Sverige. Inspe­lingarna finns tidigare på LP, men nu kommer dessa nya CD med tilläggsbonus­spår. Allas vår Patricia Willard har skrivit de s.k. linesnotes till dessa CD. Här kommer listan på dessa sex CD med bonusinspelningar för resp. CD och när butikerna beräknas att få dessa CD till försäljning.

1 Blues In Orbit Columbia CD 87041

1.1 There J's Blues, Smada, Pie Eye's, Sweet and Pungent, C-Jam Blues, In a Mellow Tone, Blues in Bluesprint, The Swinger's Get the Blues Too, The Swinger's Jump, Blues in Orbit, Villes Ville is the Place Man.

1.2 Bonusspår	Datum	Bonus­spår	Datum
Track 360 -16	4 feb. 1958	Sentimental Lady -2	2 dec. 1959
Brown Penny -2	2 dec. 1959	Pie Eye's Blues -2	2 dec. 1959
Sweet and Pungent -2	2 dec. 1959	The Swinger's Jump -6	3 dec. 1959
Blues in Orbit -2	feb. 1958	Track 360 -15	4 feb. 1958

Blues In Orbit (Columbia CS 8241 och CBS 84307) innehåller titlarna under punkt 1.1.

Den franska utgåvan CD nummer är CBS 460823 2.

Release juli, 2004

2. Piano in the Foreground Columbia CK 87042

1.1 I Can't Get Started, Cong-Go, Body and Soul, Blues For Jerry, Fontainebleau Forest, Summertime, It's Bad To Be Forgotten, A Hundred Dreams Ago, So, Searching (Pleading For Love), Springtime in Africa.

1.2 Bonus­spår	Datum	Bonus­spår	Datum
Lotus Blossom	2 mars 1961	All the Things You Are	10 okt. 1957
All the Things You Are	10 okt. 1957	Piano Improvisation No 2 -4	20 mars 1957
Piano Improvisation No 3 -5	20 mars 1957	Piano Improvisation No 4 -6	20 mars 1957
Piano Improvisation No 1 -2	20 mars 1957		

Piano in the Foreground (Columbia CS 8829 och dubbel-LP, CBS S 67252) innehåller titlarna under punkt 2.1.

Release juli, 2004

3. Masterpieces by Ellington Columbia CK 87043

1.1 Mood Indigo, Sophisticated Lady, The Tattooed Bride, Solitude, alla inspelade 19 december 1950.

1.2 Bonus­spår	Datum
Vagabonds -6	11 dec. 1951
Smada -1	7 aug. 1951
Rock Skippin' at the Blue Note -1	7 aug. 1951

Masterpieces by Ellington (Columbia 825 och Columbia Masterworks ML 4418) innehåller titlarna under punkt 3.1.

Release 17 februari, 2004

4. Festival Session Columbia CK 87044

1.1 Perdido, Copout Extension, Duael Fuel Part I, Duael Fuel Part II, Duael Fuel Part III, Idiom '59 Part I, Idiom '59 Part II, Idiom '59 Part III, Things Ain't What They Used To Be, Launching Pad
Inspe­lningsdatum: 8 september 1959

1.2 Bonus­spår	Datum
V.I.P.'s Boogie	8 sept. 1959
Jam with Sam	8 sept. 1959

Festival Session (Columbia CS 8200 och Columbia CL 1400) innehåller titlarna under punkt 4.1.

Release 17 februari, 2004

5. Ellington Uptown Columbia CK 87066

1.1 Skin Deep (29 februari 1952!!), The Mooche (1 juli 1952), Take The "A" Train (30 juni 1952), Harlem (7 december 1951), Perdido (1 juli 1952).
The Controversial Suite (inspelad den 11 december 1951) inkluderar: Before My Time -3, Later -3
The Liberian Suite (inspelad den 24 december 1947) inkluderar: I Like the Sunrise (May 19, 1947), Dance No. 1, Dance No. 2, Dance No. 3, Dance No. 4, Dance No. 5 (alternate take).

5.2 Inga bonus­spår. Det finns flera utgåvor med LP som har delar av ovan nämnda inspelningar. *Duke Ellington* (Columbia CL 848) innehåller Harlem och Liberian Suite. *Ellington Uptown* (Columbia ML 4639 och Philips BBL 7003) innehåller de fem första titlarna. *Hi Fi Ellington Uptown* (Columbia CL 830) innehåller samma inspelningar som Ellington Uptown med den skillnaden att Harlem utgår och Controversial Suite tillkommer. OBS datumet för Skin Deep är numera klarlagt. Det är detta datum som gäller. Många discografier har flera andra datum, men rätt datum har nu blivit klarlagt genom Patricia Willard.

Release den 17 februari, 2004, 78:52 minuter

6. Piano In The Background Columbia CK 87107

6.1 Happy Go Lucky Local, What Am I Here for? Kinda Dukish & Rockin' in Rhythm, Perdido, I'm Beginning To See the Light, Midriff, It Don't Mean a Thing, Main Stem, Take The "A" Train.

6.2 Bonus­spår	Datum	Bonus­spår	Datum
Lullaby of Birdland, -5	20 juni 1960	The Wailer -5	30 juni 1960
Dreamy Sort of Thing -5	20 juni 1960	Lullaby of Birdland -4	20 juni 1960
Harlem Air Shaft -6	3 mars 1961		

Piano In The Background (Columbia CS 8346 och dubbel-LP, CBS S 67252) innehåller titlarna under Punkt 6.1.

Release juli, 2004

Anm. Det finns flera olika LP-utgåvor av ovan nämnda inspelningar.

Liten återblick från vår tidigare Ellingtonkonferens i maj 1994

En liten återblick på vad som hände under vår Ellington '94 Konferens i Stockholm är kanske på sin plats. Plats och lokal för själva konferensdelen och alla föredrag var hos Scandic Hotel vid Slussen. Under våra tre dagar besökte vi också i tur och ordning Konserthuset, Stadshuset och Berwaldhallen med SL:s fem stora turistbussar. Våra utländska gäster tyckte att allt fungerade mycket bra vilket glädde oss i arbetsgruppen.

Det fanns ju ingen DESS-förening i detta ögonblick, men eftersom intresset för Duke Ellington och hans musik var så påtagligt stort på våren 1994 så bildades en förening under sommaren. Vårt första årsmöte och redovisning av resultatet av konferensen gjordes sedan under hösten när vi samlades till ett första möte på Castle Hotell. Resultatet var överraskande bra. Det bestämdes att pengarna skulle användas till musikerarvoden och att driva en förening i Duke Ellingtons namn. Det var väl det bästa sättet att använda överskottet till. Vad skulle vi annars göra med pengarna. Vår första bulletin kom sedan ut innan året var slut. Och sedan har det bara fortsatt.

Idén till konferensen kom till i Köpenhamn 1992 när danskarna hade den första konferensen på fastlandet i Europa. England hade tidigare haft två stycken konferenser i Oldham 1985 och 1988 under ledning av Eddie Lambert, som tyvärr avled veckorna före konferensen 1988.

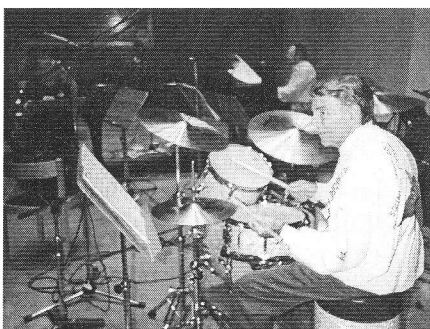
I Köpenhamn tyckte vi som var där att "kan danskarna ordna en konferens så kan väl vi". Sagt och gjort så började arbetet i Stockholm med en första liten grupp bestående av Rolf Dahlgren, Lennart Landström, Olle Lindholm och undertecknad. Denna grupp byggdes sedan ut i takt med de behov som krävdes på olika kunskapsområden. Till slut var det 13 personer inblandade i arbetet.

Idag har vi med årets konferens inräknat haft fem konferenser i Europa. Två konferenser har varit i Oldham/England, och en i Leeds/England 1997 och alltså en i Köpenhamn 1992 samt två i Stockholm. Vi får se hur det blir framöver med nya konferenser.

1994 hade vi celebret besök på konferensen av följande Ellingtonia: Clark Terry, Louie Bellson, Jimmy Woode, Joya Sherrill (vo), Willie Cook, Rolf Ericson, Nils Lindberg samt inte minst Alice Babs. Leif "Smoke Rings"

Anderson var konferencier och Lennart Åberg var musikalsk ledare för storbandet på Konserthuset. Konserten blev en stor succé och Alice och Leif gjorde ett fantastiskt fint jobb med att hålla ihop programmet. Aren Domnérus spelade en superb "Blood Count" och Alice sjöng "I En Röd Liten Stuga" med Dukes originalarrangemang från 1939, som Duke Ellington då framförde med Ivie Anderson. Konserten pågick till sena kvällen och intressant nog gick nästan ingen hem innan det var slut. Och då väntade 5 st SL-Bussar på

delegaterna för att transportera hem alla till Scandic Hotell vid Slussen. Musikerna deltog samtidigt i konferensen på dagtid. Bl.a. diskuterades "A Drum Is A Woman" från 1956-57. En andrahands kopia av TV-programmet visades också i svartvitt. Originalen är i färg men filmen är ännu idag inte till-

Louie Bellson under repetition i radiohuset.

Joya Sherrill var glad att vara här

gänglig av troliga rättighetsskäl. Men vi fick i alla fall en uppfattning om filmens innehåll. Musiken till filmen är dock lite annorlunda än på LP:n och följer inte helt filmens innehåll. En kul detalj är att Ray Nance i filmen står Clark Terry bakom Ray och håller en klarinet i sina händer. Stort skrämt blev det när Clark såg det på filmen.

I Berwaldhallen framträdde dessutom Clark Terry med Radiojazzgruppen under ledning av Lennart Åberg. Musiken som framfördes på Berwaldhallen var nykomponerad och beställd för att framföras under konferensen i Ellingtons anda av Bengt Hallberg, Bengt-Arne Wallin, Mikael Råberg, Bosse Broberg, Nils Lindberg och Georg Riedel. Musiken finns att köpa på en dubbel-CD "A Swedish Tribute To Duke", Phono Suecia PSCD 84.

Louie Bellson spelade på Fasching en kväll med svenska musiker och dessutom var han lärare på Musikhögskolan, med ett mycket lyckat resultat. Även Clark Terry tog på sig lärarrollen. Detta var åtgärder vid sidan om för att hjälpa till med att finansiera konferensen.

Separat gäst under konferensen var MJQ:s pianist John Lewis. Han framträdde också på konferensen och berättade om

Phil Schaap samtalar med Louie Bellson angående "A Drum Is A Woman" under en panel, som ledes av Patricia Willard. I bakgrunden syns Clark Terry, Klaus Stratemann och Johannes Thinesen.

sin syn på jazzhistorien och senare på kvällen spelade han i Konserthuset i duo med Davor Kajfés (p). Joya Sherrill (vo) gjorde sådant fint intryck på Arne Domnérus och Anders R. Öhman under sitt besök i Stockholm att de bad Joya om att komma tillbaka senare på hösten för att göra en CD-inspelning. CD:n heter "Black Beauty", Phontastic

CD 8834, som sedan prisades av Hans Fridlund i Expressen som en av Arne Domnérus bästa CD-inspelningar.

Till mycket av dessa händelser hade vi ett stort stöd av bl.a. företag och myndigheter. Sveriges Radio ansvarade för Berwaldhallen och Sveriges Rikskonserter finansierade ett oerhört fint konferensprogram inkl. en CD, som innehåller "I en röd liten stuga" med sång av Ivie Anderson från 1939 i Konserthuset.

F.v. Gregory A. Morris, Willie Cook, Richard Wang och Claire Gordon träffades på Scandic Crown Hotel.

Med dessa musiker och vårt program behöver man väl inte tillägga att det var fullsatt på Konserthuset och i Berwaldhallen.

Vi får hoppas att trots dagens bistra ekonomiska tider även årets konferens blir minnesvärd.

Väl mött på Nalen under maj månad.

Senaste nytt om Konferensprogrammet

Följande tre konserter presenteras

1. En Kyrkokonsert torsdagen den 13 maj kl. 19.00 i Engelbrekt kyrka på Östermalm. Information se nedan. Entré 100 kr
2. Fredagen den 14 maj kl. 19.00 med bl.a. Alice Babs Information se nedan. Entré 500 kr
3. En extra konsert på söndag eftermiddagen den 16 maj med bl.a. Alice Babs och en All Star orkester. Information se nedan. Entré 350 kr

Mera DESS-information angående konferensen på vår hemsida: www.ellingtonsweden.com

1. Engelbrekt kyrka. Torsdag 13 maj kl. 19.00
Östermalmsgatan 20

Ring Dem Bells

Ett Duke Ellington program

I arrangemang av Engelbrektkyrkans församling och Duke Ellingtonsällskapet

I konserten medverkar följande musiker:

Kirk Kvintett under ledning av

Erik Dahlberg och **Freedom the Vision**
Lars Sjösten piano Håkan Lewin altsaxofon
Arne Wilhelmsson bas Johannes Landgren piporgel
Hans Carlsson trummor Robert Ekström
Claes Brodda saxofon hammondorgel
Erik Dahlberg vibrafon
Johanna Grüssner sång
samt
Pax Mariæ Kören och Scania Kören i samarbete.

2. Duke Ellington Society of Sweden (DESS) presents:

ALICE BABS CELEBRATION CONCERT

Den 14 maj kl: 19.00

Plats: Nalen, Regeringsgatan 74

Dörrarna öppnas kl.18.00

Kvällens värd: **Jens Lindgren**, orkesterledare, trombonist, sångare

HOLIDAY IN HARLEM

Holiday in Harlem är ett storband från Stockholm som hämtar sin inspiration från bl.a. Count Basies 30-talsband och Billie Holiday. Bandet består av: **Thomas Driving**, **Anders Malm**, **Fredrik Savander** (tp), **Claes Brodda**, **Ari Haraldsson**, **Jannes Karlsson** (även ork.led. -arr.), **Ulf Lundberg** (sax), **Fredrik Ruud**, **Åsa Wettermark** (tb), **Henrik von Horn** (p), **Lasse Gottfriedz** (b), **Ingemar Björkman** (tr) och den nya sensationen **Anna Sise Andersson** (vokal), som även är känd från TV-teatern.

ALICE BABS och NILS LINDBERG med THIRD SAXES GALORE

Alice och Nils framför ett mycket uppskattat turnéprogram.

Nils Lindberg, piano, **Erik Nilsson** (bar), **Håkan Broström** (ts), **Anders Paulsson** (ss - as), **Joakim Milder** (ts), **Hans Åkesson** (as), **Jan Adefelt** (b), **Bengt Stark** (tr).

Dessutom medverkar:

ALICE BABS med KJELL ÖHMAN (piano)

framför: Warm Valley

ALICE BABS och TITTI SJÖBLOM med EHRLING ELIASSON (gitarr)

framför: Somebody Cares

ARNE DOMNÉRUS (altsax-klarinet) med ALICE BABS och KJELL ÖHMAN (piano)

Årets "Alice Babs Jazzstipendiat" kommer att presenteras under kvällen som också kan komma att bjuda på överraskningar, t.ex. jam session med gästande musiker

Duke Ellingtons Togo Brava Suite

tolkas av **NILS LINDBERG** med **THIRD SAXES GALORE** förstärkt med **Gustavo Bergalli** (tp), **Patrik Skogh** (tp) och **Bertil Strandberg** (tb) under ledning av orkesterledaren och arrangören **ANDREW HOMZY** från Canada

Biljetter finns att köpa hos BiljettDirekt Ticnet 077-170 70 70, www.ticnet.se OBS! ett fåtal biljetter återstår.

3. Duke Ellington Society of Sweden (DESS) presenterar:

ALICE BABS med flera i en SÖNDAGSKONSERT

Den 16 maj kl: 14.00

Plats: Nalen, Regeringsgatan 74

Dörrarna öppnas kl. 13.00

Värd: **Jens Lindgren**, orkesterledare, trombonist, sångare

som också framträder i en grupp tillsammans med

Nils Sandström (ts), **Patrick Artero** (tp), **Klas Lindquist** (as-kl), **Kjell Öhman** (p), **Jan Adefeldt** (b), **Bengt Stark** (tr).

Vidare medverkar:

ALICE BABS och NILS LINDBERG med THIRD SAXES GALORE

Alice och Nils framför ett mycket uppskattat turné program.

Nils Lindberg, piano, **Erik Nilsson** (bar), **Håkan Broström** (ts), **Anders Paulsson** (ss - as), **Joakim Milder** (ts), **Hans Åkesson** (as), **Jan Adefelt** (b), **Bengt Stark** (tr).

Dessutom medverkar:

ALICE BABS med KJELL ÖHMAN (piano)

framför: Warm Valley

ALICE BABS och TITTI SJÖBLOM med EHRLING ELIASSON (gitarr)

framför: Somebody Cares

ARNE DOMNÉRUS (altsax-klarinet) tillsammans med ALICE BABS och KJELL ÖHMAN (piano)

Biljetter finns att köpa hos BiljettDirekt Ticnet 077-170 70 70, www.ticnet.se

Grattis Alice Babs

*Man får väl säga som skådespelaren och filmvännen Sven Lindberg sade i telefon
"Va, har hon blivit 80 år, kära nån då, vad tiden går".*

Ett hjärtligt GRATTIS till dig, Alice från alla dina Duke Ellington vänner i såväl Sverige som USA, Kanada, England m.fl. länder. Flera medlemmar har kontaktat oss och ville framföra sina varma gratulationer till dig på födelsedagen.

Det finns många beundrare till dig som har följt dig i över 60 år. Det ger en ytterligare dimension på din storhet som artist och människa och ditt glada och positiva uppträdande under alla år. Det märker vi som arbetar med DESS. Du har gjort dig välförtjänt av att bli ordentligt uppmärksammad nu när du har fyllt 80 år. Du kan nu fira ett 60-årigt äktenskap med Nils-Ivar under april månad med barnen Lilleba, Lars och Titti och deras barn och barnbarn.

Åtskilliga TV och radion program hyllade Alice Babs.

Alice Babs blev ordentligt hyllad både i Radio och TV-program i samband med födelsedagen den 26 januari. Torsdagen den 22 januari fick vi se en fint nyproducerad timme och en nytagen intervju med Alice. Sedan har det sänds flera olika radioprogram

i P2 och P4 och Dagens Eko under slutet av januari månad. Intressant var att radion hade kvar en intervju med Alice och Berndt Egerbladh från förra Ellingtonkonferensen 1994. DESS bidrag till hyllningarna blir att vi arrangerar en konferens den 12 maj - 16 maj tillsammans med förhoppningsvis många Duke Ellingtonvänner på Nalen.

Att berätta om Alice alla aktiviteter blir självklart mycket välsänt för de flesta. Men tre händelser är väl sammantaget det som troligen har betytt allra mest för Alice och hennes karriär under åren lopp och det är "Swing It Magistern", SwedeDanes och Duke Ellington i nämnd tidsordning.

Det har funnits flera områden att tala om med Alice. Dock saknar jag från radions olika program och även från TV att man inte har frågat och samtalat med Alice om alla de inspelningar som Alice har gjort under 40-50-talet med hela den svenska jazz-eliten. Här finns det säkert mycket att berätta. Namn som Thore Ehrling, Bengt Hallberg, Arne Domnérus, Nisse Lind, Nils Lindberg, Ulf Wesslén m.fl. Vad har dessa personer betytt för Alice? Det finns intressanta inspelningar med bl.a. Ulf Wesslén som inte

är uppmärksammade. Men i dessa frågor får vi kanske återkomma.

Redan 1939 fanns i Alice tidigaste år en orkester som hette "Bennys Tiger Boys". Se bilden nedan. Benny hette orkesterledaren/pianisten då med efternamnet Ungewitter. Benny bytte sedan av familjeskäl efternamnet under 40-talet till Åslund. På grund av detta blev Alice på 60-talet glatt överraskad när hon förstod att Benny Åslund, som hon hade träffat, var samma person som hon kände med namnet Benny Ungewitter, den stora Ellington speciallisten, som visste allt om Duke Ellington. Det var ju hennes gamla ungdoms orkesterledare från 1939.

Alice Babs och Benny Åslund i studio "Din egen röst" 1939

Alice Babs och Tompa Jahn på Visarkivet

Två bilder som spänner över 60 år.

Övre bilden. Från vänster: Benny Åslund (tidigare Ungewitter) (p), Dag Sandström (tr), Alice Babs, Bengt Weibull (ts), Bengt Widner (kl), Bengt Elmberg (tp), Ulf Sandström ((tp), Gunnar Eriksson (g).

Inspelningsplats var hos Dagmar Sandströms inspelningsstudio "Din Egen Röst" på Regeringsgatan 30. Ulf har numera kompletterat sitt namn med "Al".

Lånat fotografi av Svenskt visarkiv

Till höger. Visarkivet besöktes 1999 av Alice och det firades ett 50-årsminne av Parisorkestern från 1949. Bl.a. träffades Alice och Thorbjörn "Tompa" Jahn, som avled i december 2003.

Lånat fotografi av Svenskt visarkiv

Här fortsätter en lätt frispråkig och något kortad artikelserie, som nu avslutas i vår Bulletin. Det är en lite ovanlig artikelserie och en av de få som utan skönmålning berättar om hur Ellingtons vardag kunde gestalta sig.

On The Railroad.

Duke spelade under fyra år på Cotton Club (4 december 1927 till 3 februari 1931) med mindre avbrott. Under denna tid tillkom många av orkesterns berömda medlemmar. Trombonisten Tricky "Sam" Nanton (1904-1946) och alt- och barytonsaxofonisten Harry Carney (1910-1974) hade redan tidigare börjat i orkestern och nu tillkom även basisten Wellman Braud (1891-1966), alt- och sopransaxofonisten Johnny Hodges (1906-1970), klarinettisten Barney Bigard (1906-1980), Juan Tizol (1900-1984) samt trumpetaren Cootie Williams (1908-1985).

Skolynglingarna från Princeton och Harvard upptäckte orkestern och gjorde resor upp till Harlem varje vecka för att höra den spela. Snart sades det att Dukes musik, harmoniskt rik och ofta innehållande två eller tre teman i delikat balans, hade modifierat jazzen och skapat en ny konstform. Varje morgon på Cotton Club infann sig en allvarlig liten grupp intellektuella, som lyssnade på *Mood Indigo*, *The Mooche*, *Awful Sad*, *Sophisticated Lady*, *Shout Em Aunt Tillie*, *Ring Dem Bells*, *Cotton Club Stomp*, *Flaming Youth*, *Doin' The Voom Voom* och hundratals andra Ellingtonkompositioner med en vördnad som dittills varit enbart Beethovens förbihållen.

"I början," säger Duke, "var jag lycklig. Det fanns en massa vackra kvinnor och champagne och trevligt folk och massor med pengar". Men någon gång under 1932, ett år under vilket Duke förtjänade \$60 000, började livet förlora rosenkimmern. Den ändlösa raden av druckna, som höll på sin rätt att slingra sina ostadiga kroppar omkring honom och viska hest i hans öra började gå honom på nerverna. Han blev lynnig. Hans vänner blev bekymrade för honom. Han kände att han hade annat att säga inom musiken, men att kommersialismen i hans yrke var så dominerande, att han inte fick tillstånd att säga. "Jag kom till förläggarna med någonting som jag tyckte var bra och de frågade: Kan ett 8 års barn sjunga den? Jag kom med någonting nytt till dem och de sade: Det här har vi inte bett om. Vi vill ha någonting liknande det som Gazookus skrev i förra veckan. Jag såg hur somliga skrev små struntnummer, som blev populära. Jag förstod inte varför jag skulle försöka göra någonting bra. Jag tänkte sluta med att skriva musik". Musikförläggare kom och hälsade på och hade med sig små melodier och sade: Om du sätter ditt namn på den och den så skall vi lansera den som vår främsta sak. Om det var någonting dåligt, som reklamrades upp, så brukade det se bättre ut, än om det var någonting bra. Jag höll på att ge upp". Dukes humör under dessa dagar var så dåligt, att han även retade upp sig på sina trognaste beundrare. Somliga som praktiskt taget ägnade hela sitt liv åt att samla och dyrka de skivor han och hans orkester hade gjort ända sedan 1926. "En av dem kunde komma fram till mig efter att vi spelat ett nummer och säga: Varför spelade Bigard ett Ess i trettonde takten? Det gjorde han inte på plattan! Gjorde vi någonting nytt, så blev de arga".

Dukes vänner bestämde, att en tur till Europa för honom och hans orkester kunde vara lösningen till problemet. Tanken på en sådan sak gjorde Duke förfärad, ty han hade en sådan psykopatisk rädsla för havet. Hans förklaring var när han var 16 år hade han läst en bok om hur de led, som gick under med Titanic. "Hur är det med isbergen?" Frågade han flera av sina vänner. Han blev inte övertygad, när det påstods att en kollision inte var en naturnödvändighet. Trots denna tvekan, Mills sände honom och orkestern på en Europaturné, och de gick till slut ombord på Olympic och reste till England sommaren 1933. Duke var full av onda ångingar? Hans ångslan växte när en passagerare berättade för honom, att på natten styrdes inte fartyget av människohänder utan av en automatisk lots. "Jag kunde inte förstå," säger Duke, "hur en automatisk lots kunde se ett isberg. Jag beslöt mig för att inte ta några risker att sova på natten. Jag sov på dagarna och stannade uppe hela natten, men det var mycket ensamt". Duke försökte hålla orkestern vaken och pigg under de mörka timmarna genom att bjuda pojkarna på massor av en drink, sammansatt av Bass ale, konjak och champagne, men planen lyckades inte. En efter en drog sig Dukes kamrater tillbaka för att sova och vid 4 eller 5 på morgonen fann han sig övergiven. Han promenerade på däck under miserabelt humör och väntade på

Ett reportage skrivet av Richard O. Boyer. Översättningen stundtals diskutabel men återges i ursprungligt skick. Det började publiceras i tidningen Estrads oktobernummer 1945 och fortsatte t.o.m. maj 1946.

Del 9. Sista delen

dagsljuset, när robotlotsen skulle avlösas av en människa, som kunde se isberg.

Det mottagande Ellington fick i England var mycket uppmuntrande för honom. En stor folkmassa mötte honom vid dockan i

Southampton och han följdes genom Londons gator. Han fann, att hans önskan att skriva ärliga saker, som han tyckt inte hade uppskattats hemma, förstods och värderades 500 mil från Cotton Club. Han fick ovationsartad applåd, när han kom ut på scenen framför orkestern på en konsert i Londons Palladium. Det blev demonstrationer på hans konserter i Liverpool och Glasgow. Han tyckte om att orkester spelade *God Save The King* och sade till en brittisk reporter: "Jag är absolut uppriktigt när jag spelar *the King*."

Han och orkestern reste till Frankrike, där han fann att han betraktades som upphovsman till en av endast två konstformer, som kommit från Amerika. (Den andra konstformen var den teknade filmen). Han hörde för första gången att han och hans orkester var surrealist, ty deras musik kom från det omedvetna snarare än från det medvetna.

Det evenemang som Duke gillade bäst i Europa var ett party som gavs av Lord Beaverbrook för Prinsen av Wales, vid vilket Duke stod för musiken. "Det var stiligt värre", sade Duke åt tidningsmännen vid sin återkomst till Amerika. "Vi mådde fint, mycket fint, beroende på massor med nektar." Duke säger att Kung George, dåvarande Hertig av York, bad honom att spela ett solo på *Swampy River*, en komposition av Ellington. Duke kände inte igen honom och vägrade. "Ni förstär", sade Duke, "jag spelar aldrig solo." Hur som helst så hade den nuvarande kungen inte tvekat på festen. Han hade bestämt sig för att gå med orkestern till en inspelningsstudio efter festen för att se den göra en inspelning, men Scotland Yards detektiver tillät honom inte att göra det. De sade att det skulle bli en alltför stor folkmassa. "Prinsen av Wales," erinrar sig Duke, "ville visa Sonny Greer hur man skulle spela trummor. Vi väntade på att få höra litet småbarnssaker från honom, men han spelade verkligen ordentlig low-down Charleston."

När Duke återvände till USA på hösten kände han sig bättre till mods. Han visste nu att det fanns en massa människor över hela världen som lyssnade på hans skivor och visste, vad han syftade till. Under två år, som han reste på turnéer, var han i i fin form. Men 1935 dog hans mor, som han stått mycket nära, och han blev deprimerad igen. Han hade alltid känt att han och hans göranden låg i händerna på en välvillig gud. Vid denna tragedi började han tvivla på det. Han undrade om hans tur för alltid vänt sig. Det var då som han började bära det lilla guldkorset runt halsen. Han läste bibeln rätt igenom tre gånger 1935 för att återfå sin balans. "Jag skrev *Reminiscing In Tempo* det året," säger Duke. "Det var en av mina första ambitiösa saker. Den skrevs i ett tillstånd av inre monologiserande. Min mor död var den största chocken. Jag gjorde ingenting annat än ruvade. Musiken är typisk för detta. Den börjar med angenäma tankar. Så inträffar någonting beklämmande. Så lyckas man komma över det och slutet är lyckligt."

Det tog Duke rätt lång tid innan jag kom över det. "När min mor dog," säger han, "gick livets botten ur. Jag hade ingen ambition. Före det kunde jag tävla med vem som helst. Jag kunde säga: Jaså, du vill slåss? OK. Ty jag slåss för min mor och de pengar jag får skall hon få." När hans far dog 1937, kollapsade Ellington igen. Under en tid komponerade han över huvudtaget ingenting. Och 1939 beslöt han sig för att återupprepa Europa kuren efter att ha övertalats av sina vänner. Orkestern turnerade i Frankrike, Belgien, Holland, Danmark, Sverige och Norge och ännu en gång blev Duke återställd. "Man måste vara svart för att förstå varför", sade en gång Rex Stewart. "Europa är som en annan värld. Du kan gå var du vill, göra vad som helt, tala med vem som helst. Man kan inte tro det. Man är som en som ätit varm korv i ett helt liv och plötsligt får kaviar. Man kan inte tro det."

"Det har hänt mig saker och ting," sade Duke efter sin återkomst, "bara för att pröva min religion. Jag har stått ensam men allt har till slut blivit bra. Jag är säker på att religion ger dig styrka. Den gör att du känner att om du är guds son, är du stark och behöver inte ha några bekymmer."

Duke har tjänat nästan en miljon dollars under de senaste tjugo åren. Han har dock spenderat dem allt efter som de har kommit in. Han har fått nästan en halv miljon på licenser från grammofonskivor; nästan 20 miljoner skivor har sålts. Han har fått en kvarts miljon för pianonoter. För turnéer – danser och konserter – som tagit det mesta av orkestrernas tid i anspråk får Duke mellan \$1 250 till \$2 000 på en kväll. Han kan tjäna så mycket som \$10 000 på en vecka, men orkestrernas avlöningslista och utgifter är så stora, att han kan skatta sig lycklig om det går ihop för honom. Dukes musiker får mellan \$125 till \$185 i veckan och utgifterna betalda när de reser. Agent William Mittler sköter Dukes affärer. Duke själv spenderar pengar lättsinnigt, underhåller en massa människor som håller sig framme, lånar lätt ut pengar, får dem tillbaka mer oregelbundet, och är vanligtvis pank när veckoavlöningen kommer. 1939, ett år som gick jämt ihop, tjänade han \$160 000. 1940 passerade han \$185 000, men avlöningslistan hade stigit från \$80 000 till \$98 000 och reseutgifterna hade stigit från \$25 000 till \$30 000. Nästa år tog han in endast \$135 000 och slutade med en förlust på \$1 500 och 1942 nådde han \$210 000 och ett netto på \$4 000. Han är numera knuten till impresariofirman William Morris. För att kunna sälja sina skivor och pianonoter måste Duke stå i kontakt med publiken, även om det kostar honom pengar. Han förlorade exempelvis \$18 000 på en 6-månaders engagemang på Hurricane Restaurant, Broadway at 49th St., New York, 1943, men han räknade ut att det ändå var god affär på grund av Broadwayadressen och fri radiotid och reklam.

Ellington bor i en stor, luftig våning på 1935, St. Nicholas Avenue. Möblemang, som har mattor i guld och blått samt tapeter från Sverige, är modernt. Han gifte sig 1918 men under de senaste 15 åren har han levt separat från sin hustru, som bor i Washington. De har en son, Mercer, också kompositör och nu sergeant i armén. Ibland vid 4-5 tiden på morgonen, när orkester

är i New York, går musikerna upp till Dukes våning och pratar, dricker och äter middag. Många av deras samtal gäller "Minns du..." och historierna kanske rör sig om den gången då "Tricky Sam," efter att ha fått en hel del snapsar i Köpenhamn, hoppade med i en svår dansk folkdans, eller den gången Harold Baker spelade ett trumpetsolo för att lugna ett upplopp på en Mississippibåt. Junior Raglin, lika kraftig som en rugbyspelare och lika svart som Jack Johnson, berättar kanske om när han glömde sin bas i Idaho, och Rex Stewart kan man vara säker på talar om sina upplevelser då han reste med Gene Bedinis flickrevy "Peck-A-Boo" i Pennsylvania, då han var 15 år.

Allt efter morgonen framskrider kanske den gigantiske Junior Raglin avslöjar sin ambition att spela italiensk harpa i en symfoniorkester, och Jimmy Hamilton, Dukes intensive unge klarinetist, kanske invecklar sig i ett resonemang om sitt favoritinstrument. "Klarinetten", säger han, "är ett mycket intelligent instrument." Öknamn används överlag och det visar sig, att Johnny Hodges kallas "Rabbit" kaninen, att Sonny kallas "Nasty" att Rex är känd som "Falstaff" och att Otto Hardwicke kallas "Professor Boozay." När Sonny och Otto tillsammans går ur för att göra Harlem osäkert kallas de "Spruce och Juice". Det är en massa skratt och en massa oväsen vid dessa tillställningar, men nästan ofrånkomligt blir det lågmälda stunder, då musikerna klagar på att orkestrern inte kan få bra engagemang på radion, därför att de är svarta. Duke tror att segern i kriget kommer att förändra saken. När han för flera månader sedan arbetade på en komposition vid namn *New World A-Comin'* tyckte han om att upprepa titeln och säga: "Jag menar det också."

SLUT

Red. anm. Kompletterande årtal är kompletterat beträffande musikernas ålder.

Avlidit;

Bobbie "Nell Brookshire" Gordon, sångerska

Bobbie Gordon har avlidit i Washington D.C. lördagen den 27 december 2003. Hon blev 64 år. Hon arbetade som vokalister med Dukes orkester under artistnamnet "Nell Brookshire" mellan december 1970 - februari 1972. Nell finns att lyssna till på en ny DVD från Köpenhamn, 1971. Hon blev i övrigt inte lanserad alltför mycket, men finns att höra i följande nummer "Love You Madly", "One More Time" samt i Togo Brava Suite i numret "I Got It Bad". Nell blev i sin hemstad Dayton hyllad 1999 tillsammans med Norris Turney (as) under "Woman in Jazz Festival".

Ron Collier, trombonist, orkesterledare, kompositör

Ron Collier har avlidit den 23 oktober 2003 i Toronto, Kanada. Han blev 73 år.

Ron Collier med stor kanadensisk orkester gjorde tillsammans med Duke Ellington vid pianot en inspelning den 24/25 juli 1967 i Toronto under namnet "Duke Ellington North of the Border" på CD:n Attic Records ACDM 1425. Inspelningen fanns tidigare på DECCA LP DL 75069 och LP:n "Collages", märke MPS 2121704-3. Han medverkade även vid inspelningen 1970 av baletten "The River".

Han kom till Toronto 1961 och studerade för Gordon DeLamont. Han spelade trombon i National Ballet and Mart Kenneys orkester. Han hade en egen grupp under några år.

Aaron Bridgers, pianist

Aaron Bridges har avlidit i Paris. Han var född den 10 januari 1918 och blev 85 år. Han var född i North Carolina. Aaron Bridges var sambo med Billy Strayhorn under 40-talet. När Aaron flyttade till Paris 1948 bröts deras samvaro och relation, men när Billy under sina resor till Europa besökte Paris så blev det ett återseende. Aaron bosatte sig permanent i Paris. Han kunde spela Strayhorns musik som igen annan, men var ingen swingpianist. Han studerade tidigt hos Teddy Wilson och var en nära vän med Art Tatum. Han spelade på klubbar och hotell i Paris under alla år. I filmen "Paris Blues" från 1961 medverkar Aaron som pianist på en jazzklubb med Paul Newman, Louis Armstrong och Sidney Poitier. Han medverkade också 1967 i en session med Billy Strayhorn.

The Duke Ellington Reunion

Oral History Project at Claremont McKenna Collage

Eighteen alumni of the Duke Ellington Orchestra reunited for a grand celebration of their music and its history, February 7-9, at Claremont, California. Under the aegis of the American Jazz Institute and Claremont-McKenna College, seven singers, three trombonists, three bass violinists, four drummers, one trumpeter and Billy Strayhorn scholar Walter van de Leur were brought together from four nations for a concert, a jam session and two group oral history sessions on the college campus. The alumni, some of whom were meeting for the first time, ranged in age from 92-year-old Herb Jeffries to 51-year-old Quinten "Rocky" White and included Art Baron, Butch Ballard, Louie Bellson, Dave Black, Jeff Castleman, Buster Cooper, DeVonne Gardner, Milt Grayson, Lil Greenwood, Barrie Lee Hall, John Lamb, Dolores Parker, Vince Prudente, Barbara Winfield, Jimmy Woode (Germany) and Yvonne, now known as Eve Smith (Canada). Ellington historian Patricia Willard conducted the oral history interviews. All activities were videotaped for the college archives. AJI President Mark Masters coordinated the project and conducted the Ellington portion of the opening night concert by the AJI Orchestra, incorporating Ellingtonians Hall, Baron, Cooper, Prudente, Lamb and Woode. Van de Leur (The Netherlands) conducted the Strayhorn portion. For the final night's banquet and jam session, all alumni except Castleman, whose current executive position has temporarily distanced him from music, performed. Milcho Leviev was the guest pianist. Programs were free to the public, and the school's jazz history students and faculty were afforded frequent opportunities to interact with the visiting alumni.

Ellington alumni invited but not present were Clark Terry, Kay Davis and Maria Ellington Cole, who had scheduling conflicts; June Norton, Marian Cox, John Sanders and Trish Turner, who cited health considerations, and Rick Henderson, Joya Sherrill and Steve Little, who declined to participate.

Patricia Willard

The AESTHETICS OF DUKE ELLINGTON'S SUITES: THE CASE OF TOGO BRAVA. Part 4.

BY STEFANO ZENNI

Although each of his suites has an independent logic of its own and thus a unique approach to execution, Ellington did not concentrate on a single type of form. As we have seen, the majority of the suites that he wrote from the mid-fifties onward are in several movements and are not based on evident thematic relationships, the exceptions being *Idiom '59* and *Suite Thursday*. One of the logical approaches that Ellington used is quite similar to that used in symphonies and sonatas; the movements have no internal relationships but are put in a certain expressive order, creating a "narrative" curve of characteristic atmospheres. This logic is evident in two suites from the end of the fifties, *Idiom '59* (which, as we already mentioned, is also based on motivic relationships) and *Toot Suites*. Both of these open with a movement in a medium tempo, followed by a second movement that is usually a swinging piece with virtuoso ensemble passages. The third movement once again has a medium to slow tempo but with a gloomier darker climate, with maybe a touch of the exotic. The last movement, like the last movement of a symphony, is fast, relaxed, and swinging, dominated by one soloist (Clark Terry in *Idiom '59*, Paul Gonsalves in *Toot Suite*). One important point is that there is no interruption between the last two movements in *Idiom '59*, although there is a noticeable changeover between them (hence its inclusion among the suites in four movements in Table 1).

This discursive model also emerges in *Suite Thursday*. Although its first movement, "Lay-by" is not quite the same kind of medium tempo movement that opens *Idiom '59* and *Toot Suite*, the other three movements fit the model perfectly. "Schwiphti" is an audacious, dissonant, virtuoso piece, absolutely original from a formal point of view. "Zweet Zurzday" is dominated by a gloomy, exotic, mysterious atmosphere, while "Misfit Blues" rounds off the suite with a relaxed, swinging blues, all for Ray Nance's violin.

While the presence of thematic relationships in *Idiom '59* and *Suite Thursday* is by no means incompatible with this discursive model, it is not an indispensable element, as *Toot Suite* shows. Above all, even though Ellington composed the individual parts at different times and on separate occasions, it is quite clear that he did not just lump them together at random but used a certain logic. For example "Red Carpet" can be played apart from the rest of *Toot Suite*, but it takes on a different meaning when it is put in its place in the general context of suite, where it dialogues with the movements around it and thus gains additional musical significance. These suites are therefore polyptychs, consisting of sections that can be enjoyed separately but that have added depth and value if they are played together in the proper sequence.

The fact that there is an overarching expressive design to the suites in several movements is further demonstrated by the history of the composition and performance of the *Togo Brava Suite*. This composition was Ellington's way of saying thank you to the Republic of Togo after it had depicted him, together with Bach, Debussy and Beethoven, in a series of four stamps issued in 1967 to commemorate of UNESCO: "The honour paid to Ellington by the young African republic had been marked by a ceremony in New York and Duke, wishing to be well prepared, spent hours on the telephone asking the Diamonds to research into the country for him - everything from its history to its fertility. Finally, a package of notes and other material was sent by express air-freight to America" (Jewell 1977, page 153).

Ellington prepared the suite several years later, in 1971, for presentation at the Newport Festival in July of that year (7). The suite took form in a recording Ellington produced himself in New York on June 28 and 29, 1971, and was originally conceived in seven movements. This throws a completely new light on it, as it was thought until just recently that only four of the eight pieces recorded during those two sessions belonged to the suite, on the basis of the four movements published on record about one year later. But the recent CD issue of the original

tape, which remained unpublished for a long time, confirms that *Togo Brava Suite* is comprised of seven movements (8). Writes Bjarne Busk, curator of tapes at Danish Radio:

As for Togo Brava Suite the source of the mentioned broadcast is an original 8-track 2 inches tape in the Danish collection. On the tape box it says "Duke Ellington - Togo Brava Master," and inside the box is a take sheet with the 7 selections played in the broadcast, and recorded on two days (June 28 and 29, 1971). They were played in the broadcast in the same order as they were placed on the actual tape, and numbered accordingly on the take sheet, and given the following 4-letter titles, that is:

1. MKIS-1, 16-006 (6-28-71)	2. TEGO-3, 16-006 (6-28-71)
3. TOGO/YO-YO-7, 16-007 (6-28-71)	4. TOO KEE-12, 16-007 (6-29-71)
5. BUSS-17, 16-007 (6-29-71)	6. SOSO-22, 16-008 (6-29-71)
7. TOTO-31, 16-009 (6-29-71)	

So this was not a tape from one studio session, but seven selections chosen from two recording sessions, deliberately transferred to the same tape, and given the name "Togo Brava Master." (Busk 1999) (9).

The suite consists of some old and some new compositions. As usual, Ellington gave all the pieces provisional four-letter titles. For the sake of clarity, the following list shows the titles they were given when they were published commercially:

Mris = Soul Soothing Beach	Tego = Limbo Jazz
Tugo/Yo-Yo = Naturellement	Too Kee = Amour, Amour
Buss = Right on Togo	SoSo
To To = Afrique	

The genesis of the *Togo Brava Suite* is inextricably linked to that of *Afro-Eurasian Eclipse*. Table 3 illustrates the relationship between the two suites (10). Although "Mris," "Togo/Yo Yo (Naturellement)," "Too Kee," "Buss," and "SoSo" were recorded for the first time during the sessions on June 28 and 29, 1971, they were actually taken from an even larger suite that Ellington never completed. According to the list of compositions in the copyright information at the end of *Music Is My Mistress* (Ellington 1973, 522), at some stage, probably before 1971, Ellington had composed and copyrighted a suite in twelve movements entitled *Afro-Eurasian Eclipse*. This suite included, among others, pieces entitled "Buss," "YoYo," "Tego," and "SoSo" (third column in Table 3). In 1971, he derived two suites from this matrix: the *Toga Brava Suite*, in seven movements, and *The Afro-Eurasian Eclipse*, in eight movements, although he had already sketched the latter live in seven movements in 1970 (second column in Table 3). As we shall see, the Togo Brava Suite was soon reduced to four movements - with the definitive titles of "Soul Soothing Beach," "Naturellement," "Amour, Amour," and "Right on Togo" - and deposited for copyright in 1973, the year when the official recording came out. *The Afro-Eurasian Eclipse* in eight movements was only to come out posthumously in 1975.

Table 3 gives a schematic rendering of the ways that the pieces shifted between the various versions of the two suites and their title changes. Each has a different genesis, partly concealed in the provisional working titles.

"Limbo Jazz" was first recorded on August 18, 1962, and is the calypso that opens the album *Duke Ellington Meets Coleman Hawkins*. Ellington recycled it on at least two occasions; on the first, it became "Island Virgin," the opening piece in the *Virgin Islands Suite*, recorded on April 14, 1965. This recording is based on a rhythm and a climate similar to the ones in "Limbo Jazz," but the harmonic turn and the theme are different in several ways. Rather than being the same piece, "Island Virgin" is more like an offshoot of "Limbo Jazz"; Russell Procope's clarinet quotes the "Limbo Jazz" theme at one point, even though it grates against the different chord changes (11).

Will continue in the next issue, incl. Table 3 and notes 5-11